

[Per Møller.]

Jeg er ganske overbevist om, at den nuværende regering med stor tryghed kan imødesee fremtidens bedømmelse af det, der nu sker. Når man omkring 1980 ser tilbage på disse års uddannelsespolitiske situation, for så vidt angår den højere uddannelse, vil man ikke være i stand til at finde tegn på, at socialdemokratiet har spillet en glørværdig rolle. Man vil ikke kunne finde holdpunkter for at hævde, at socialdemokraterne, da de havde regeringsmagten, viste et vældigt klarsyn, en skarp forudseenhed og en umådelig handlekraft. Først under denne regering er brikkerne begyndt at falde på plads, først under denne regering er der tændt et håbets lys for Københavns gamle og ærværdige universitet. I den tidligere regerings tid bredte håbløsheden sig, og på universitetet begyndte man at drøfte, om det ville være muligt at bevare Københavns universitet som en førsterangsuuddannelses- og forskningsinstitution. Nu er optimismen ved at fortrænge den snigende pessimisme, selv om der givetvis endnu vil gå adskillige år, inden man i København kommer op på den standard, som man ved andre universiteter herhjemme anser for et minimum.

Der ville ikke være større anledning til at rette blikket mod fortidens forsømmelser og forsyndelser, hvis ikke netop det parti, der indtil for godt 2 år siden havde hovedansvaret, altså socialdemokratiet, havde indtaget en næsten udfordrende negativ holdning over for bestræbelserne for at nå frem til det bedst mulige saglige og fremadstigende resultat. Det har på en pinlig måde været åbenbaret, at socialdemokratiet eller måske rettere visse medlemmer af socialdemokratiet har ønsket at bruge denne sag til at gå på jagt efter politiske småmønter. Man har endvidere på den mest usaglige måde brugt sagen til at forsøge en nedvurdering af undervisningsministeren.

Det er i så henseende betegnende, hvordan man har formuleret mindretalsudtalelsen i betænkningen. Der er her anvendt en form og en sprogbrug, der på den ene side

strider mod gode traditioner i folketingets arbejde, og som på den anden side afslører en snæver politisk hensigt hos den, der har skrevet udtalelsen, hvad enten han så findes her i salen, eller han måske skal søges inden for kredsen af tidligere medlemmer. Som eksempler kan jeg nævne, at det i den socialdemokratiske mindretalsudtalelse siges, at ministeren har handlet ukorrekt, at han har optrådt uforsvarligt, at han har benyttet et mangelfuldt statistisk grundlag og lignende ting.

Som et led i det samlede udvalgs drøftelser er meningene på flere punkter bøjet af mod hinanden, simpelt hen fordi ministeren og regeringspartierne har indtaget en forhandlingsvillig og saglig holdning. Jeg vil tro, at SFs repræsentant i udvalget, hr. Morten Lange, vil være i stand til at bekræfte dette. Men det har ikke forhindre, at man i den socialdemokratiske udtalelse i betænkningen opregner en række tilfælde på, at ministeren, som det siges, har bøjet sig for mindretallet. En sådan formulering skal åbenbart fremkalde indtrykket af en særlig stor saglig vægt i de socialdemokratiske synspunkter. Intet ligger imidlertid fjernere fra sandheden og virkeligheden. Fristelsen til at bruge denne sag til partipolitisk propaganda har været større end tilbøjeligheden til at tage et sagligt medansvar. Det er beklageligt og beskæmmende, at der er anledning til at konstatere dette. Omvendt har det været opmuntrende at bemærke, hvordan SF har været rede til at yde et værdifuldt bidrag til afklaring og fremme af en saglig løsning.

Det resultat, man nu er nået frem til, er ikke i alle henseender ideelt, men det indebærer dog en række fordele.

For det første tilgodeser man i fuldt rimeligt mål hensynet til de unge, der bor vest for Store-Bælt.

For det andet kommer man på en forsvarlig og hensigtsmæssig måde i gang med at skabe en aflastning for Københavns universitet, så man undgår det sammenbrud, der har truet.